OVERGADEN
Oooooooooooo

Villiam Miklos Andersen
Caffé Crema

Soloudstilling, som del af O – Overgadens INTRO-program
22. november 2024 – 2. februar 2025 i O – Overgadens grundetage

I regi af O – Overgadens INTRO-program åbner kunstner Villiam Miklos Andersen (f. 1995), som tidligere bl.a. har bidraget med en modulær pantelånerbutik til documenta fifteen (2022) sin første institutionelle soloudstilling til november 2024, hvortil vi ansøger om 34.000 kr. fra Københavns Kommune til etablering af et industrielt fryserum som del af udstillingsarkitekturen. Udstillingen *Caffé Crema* sætter fokus på, hvordan globale infrastrukturelle netværk, såsom frihandelszoner, varecentrer og fødevaretransportkæder, skaber de facto styringsstrukturer bag vores samfund. Disse magtfulde infrastrukturer – der lugter af vogntog, dieselolie og mandesved – er ofte usynlige og tages for givet trods dét, at de regulerer mange af vores dagligdags handlinger, indkøb og bevægelsesmønstre.

Konkret låner Andersens udstilling sin æstetik fra verdens største varecenter *Marché International de Rungis* i Paris. Gennem en totalinstallatorisk iscenesættelse à la engrosmarkedet er *Caffé Crema* på overfladen en spejling af en infrastruktur, der ikke blot er en baggrund for menneskelig aktivitet, men påvirker samfundsmæssig adfærd og økonomiske resultater – selvom de opererer uden for traditionelle love og politiske reguleringer. Samtidig bærer udstillingen på en skrøbelighed, idet den heteronormative standardisering, som ses på klassiske varecentrer eller i engrosmarkeder, genlæses og gentolkes ud fra et queer perspektiv i Andersens værkserier.

Mens nogle af Andersens værker har en skulpturel bearbejdet karakter, er andre ready-made skulpturer. Midt i Andersens 'varecenter' kan beskueren for eksempel trække en dampende kop kaffe fra en 'rigtig' *Caffé Crema* kaffemaskine, samtidig med at der på O – Overgadens publikumstoilet hænger et pissoir af den slags, som findes på tyske rastepladser, men her – af kunstneren – genskabt i massivt egetræ. Fælles for værkerne er deres mobile eller relationelle karakter: stort set alle skulpturelle elementer i varecentret – fra en ready-made bunke af gulerødder eller blomsterdekorationer til spilleautomater skabt i cedertræ – er placeret på palleløftere, der kan flyttes rundt mellem udstillingsrummets opdelte zoner eller flyttes ind i store nedkølede fødevarerum, som beskueren også kan gå ind i, ligesom publikum også kan træde ind i en boks (*Love Cargo Box*) à la lastbilens førerrum.

I arbejdet med varecentre og fødevareinfrastrukturens veje og vildveje undersøger Andersen arbejdsfællesskaber, som han selv har været en aktiv del af og gør brug af bestemte dufte, lyde og indtryk. Helt konkret er det kunstnerens tidligere arbejde som lastbilchauffør, som her bliver indarbejdet i værkerne og således bliver Andersens egen erfaring, ligesom de tusindvis af andre lastbilchauffører at køre i pendulfart rundt i Europa læsset med tonsvis af varer, en synlig del af udstillingens fortælling. Ved at blotlægge og genfortolke de usynlige, men alligevel magtfulde, infrastrukturelle og regulative systemer, der kan siges at være *maskulint* dominerede, så *queerer* Andersen måden, hvorpå disse systemer virker og opleves. Udstillingen skildrer således også et levet og sårbart liv midt i et stort netværk af systemer og effektiviseringer af praktiske funktioner og undersøger, hvordan der heri kan være plads til andre udtryk.

Som del af udstillingen afholdes en række talks med fremtrædende aktører inden for logistiskindustrien, som fokuserer på magt og infrastruktur, æstetik og disruption. Det er med fokus på at give Andersens højaktuelle agenda om, hvordan standardisering af både arbejdsmetoder og produkter gør ikke-normative livsformer mere og mere vanskelige – i en diskussion om traditionel maskulinitet og maskinel strømlining og muligheden for at 'queere' samme – at vi søger støtte til denne ambitiøse nye produktion, der vil være kunstnerens første store indtræden på den danske kunstscene.